

altsammen saaes indhyllet i Sommernattens blege Maanetaage som i et Sølvflor.

„Nu er De nok saa skikkelig at spille lidt for os, Frøken Tønnesen,“ sagde Doktoren. „Jeg antager, vi alle er enige om, at Sindene kan trænge til at dysses lidt i Ro.“

„Hjertelig gerne!“ svarede Frøken Ragnhild. „Naar jeg blot kunde huske noget!“ tilføjede hun lidt efter hende ved Klaveret, hvor hun paa Virtuosmaner stod og bøjede sine sammenfoldede Hænder for at gøre Fingrene smidige.

Emanuel havde anbragt sig i en stor Armstol overfor Verandadøren; han var ikke rigtig fornøjet med, at der skulde musiceres. Han var endnu for opfyldt af Samtalen ved Bordet og havde helst villet fortsætte den nu, da han var i Stemning.

Imidlertid havde ogsaa de andre taget Plads rundt om i Stuen og gjort sig det mageligt i de brede Stole. Kun Onkel Joachim var bleven siddende ved en Vin-karaffe inde i Spisestuen, hvor man en Tid hørte ham give sit Hjerte Luft overfor Søsteren . . . indtil Fru Hasing, da Frøken Ragnhild anslog sin første Akkord, gik hen og aabnede Døren og med et „Tys“ bragte ham til Tavshed.

Frøken Ragnhild begyndte sit Spil med et Par kraftige Løb op og ned ad Tangenterne ligesom for at rense Luften i Stuen. Saa sad hun et Øjeblik ubevægelig med bægge Hænder i Skødet, under en Stillehed, hvori man syntes allerede at høre Musiken klinge fra det fjerne.

Henne i den mørkeste Krog af Stuen havde den unge Frøken Gerda forputtet sig.

Der var i Aftenens Løb foregaaet en besynderlig Forandring med den før saa muntre unge Pige; hun var bleven mærkelig stille, næsten højtidelig. For Fæterens Galanterier havde hun under Maaltidet vist sig mere og mere udeltagende, hvorimod hun med stigende